

Kód ITMS projektu: 26110130150

Inovatívne vyučovanie slovenského jazyka a literatúry

Lucy Maud Montgomeryová: Anna zo Zeleného domu Literárna výchova pre 7. ročník ZŠ

Scénar s dialogickou formou úryvku

Postavy: Anna - Gabriela Jančíková
Marilla – Diana Krajníková

Marilla: Preboha! Čože si zaspala, Anna?

Anna: Nie.

Marilla: Vari si chorá?

Anna: Nie. Prosím vás, Marilla, choďte preč a neďívajte sa na mňa.

Klesla som do priepasti najhlbšieho zármutku a nezáleží mi už na tom, kto bude prvý v triede alebo kto napíše najlepšiu slohovú úlohu, alebo kto bude spievať v zbore nedeľnej školy. Tieto maličkosti sú mi teraz ľahostajné, lebo pochybujem, že niekam budem môcť ešte ísť. Moja kariéra sa skončila. Prosím vás, Marilla, choďte preč a neďívajte sa na mňa.

Marilla: Počul to kedy svet? Anna Shirleyová, čo je ti? Čo si vyparatila? Vstaň naskutku a povedz mi pravdu. Tak čo, von s tým!

Anna: Pozrite na moje vlasy.

Marilla: Anna Shirleyová, čo si urobila s vlasmi? Veď ich máš zelené!

Anna: Áno, zelené. Myslela som si, že nemôže byť nič horšie, ako ryšavé vlasy. Ale teraz viem, že desaťkrát horšie je mať ryšavé vlasy. Och, Marilla, neviete si predstaviť, ako som nešťastná.

Marilla: Neviem si predstaviť, ako sa to stalo, ale chcem to vedieť. Pod' hned' dolu do kuchyne – tu je príliš chladno – a povieš mi, čo si urobila. Už dlhší čas som čakala, čo zase vyparatíš. Vyše dvoch mesiacov si nič nevykonala, a preto som si bola istá, že je najvyšší čas, aby si ma niečím prekvapila. Povedz teda, čo si porobila s vlasmi?

Anna: Zafarbila som si ich.

Kód ITMS projektu: 26110130150

Marilla: Zafarbila! Zafarbila si vlasy! Anna Shirleyová, a ty nevieš, že sa to nepatrí?

Anna: Áno, vedela som, že sa to nepatrí, ale povedala som si, že by to stálo aj za malé previnenie, keby som sa zbavila ryšavých vlasov. Vypočítala som si, čo ma to bude stáť, Marilla. A potom som si zaumienila, že budem mimoriadne dobrá, aby som to vyvážila.

Marilla: Nuž, keby som sa bola rozhodla prefarbiť si vlasy, bola by som si vybrala aspoň slušnú farbu. Nebola by som si ich zafarbila na zeleno.

Anna: Veď ani ja som ich nechcela mať zelené. Keď som sa už odhodlala na taký čin, chcela som, aby mi to pomohlo. Vravnel, že budem mať krásne havranie vlasy – tvrdil to celkom isto. Pochybovali by ste o jeho slovách, Marilla? A pani Allanová hovorí, že nesmieme niekoho podozrievať z klamstva, ak nemáme dôkazy, že naozaj klame. Teraz už mám dôkaz – zelené vlasy sú dostatočným dôkazom. Ale predtým som nemala dôkaz, a preto som mu bez výhrad verila každé slovo.

Marilla: Kto ti čo povedal? O kom to hovoríš?

Anna: O podomovom obchodníkovi, čo tu bol dnes popoludní. Od neho som si kúpila farbu.

Marilla: Anna Shirleyová, koľko ráz som ti povedala, že nemáš púšťať tých Talianov do domu? Ja ich návštevy zásadne nepodporujem.

Anna: Ja som ho nepustila do domu. Spomenula som si, že ste mi to Zakázali, a preto som vyšla von, starostlivo som zatvorila dvere, a len na schodoch som si prezrela jeho tovar. A okrem toho to nebol Talian, ale starý Nemeč. Mal veľkú škatuľu plnú zaujímavých predmetov, a povedal mi, že ťažko musí pracovať, aby si mohol z Nemecka doviesť ženu a deti. S takým citom o nich hovoril, že ma to dojalo. Chcela som si od neho niečo kúpiť, aby som mu pomohla. Zrazu som zočila farbu na vlasy. Obchodník tvrdil, že zaručene zafarbí každé vlasy na čierne a že sa nikdy nezmyje. V tej chvíli som sa videla s krásnymi čiernymi

Kód ITMS projektu: 26110130150

vlasmi a neodolala som pokušeniu. Ale fľaša stála sedemdesiatpäť centov, a ja som mala už len päťdesiat. Podomový obchodník bol veľmi srdečný, lebo sa mi ponúkol, že mi ju predá za päťdesiat centov a to vraj ako keby mi ju dal zadarmo. Kúpila som si ju teda a len čo odišiel, vyšla som hore a starou kefou na vlasy som sa natrela, ako bolo uvedené v návode. Spotrebovala som celú fľašu, ale, och, Marilla, keď som videla, aká farba mi zostala na vlasoch, hneď som to oľutovala. A odvtedy to ľutujem.

Marilla: Nuž dúfam, že ti tvoja ľútosť bude na niečo dobrá a že sa ti otvorili oči, aby si videla, kam ťa zaviedla tvoja márnivosť, Anna. Uvidíme, čo budeme môcť robiť, Anna. Azda najlepšie bude, keď si poriadne zmyješ vlasy, a uvidíme, či to pomôže. /umýva si vlasy, ale zbytočne./

Anna: Marilla, čo mám robiť? Neprežijem to. Už sa takmer zabudlo na moje dávnejšie omyly – na tortu s masťou, na to, ako som opila Dianu a ako som sa rozzúrila na pani Lyndovú. Budú si myslieť, že som neslušné dievča. Och, Marilla, aký bič si na seba pletieme, keď sa prvý raz pokúšame klamať! Tieto slová pochádzajú z básne, ale sú pravdivé. Všetci sa mi budú posmievať. Som najnešťastnejšie dievča na ostrove.

Marilla: Nedá sa nič robiť, Anna. Ak nejaká farba kedy držala, tak je to táto. Nemôžeš sa ukázať svetu na oči, kým takto vyzeráš.

Anna: Prosím vás, Marilla, ostrihajte ma hneď, nech to mám za sebou. Viacej na seba nepozriem, kým mi vlasy nenarastú.